

К 79/Д 87

120000868692

ТЕАТЪР АНАСТАСОВ

ОТ СНЯГ ПОМИЛВАНА ДУША

драма

премиера

на 8 декември от 19 ч. в операта

сезон 1985 — 1986 година

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ — РУСЕ

644816

1985
K 761-1

ОТ СНЯГ ПОМИЛВАНА ДУША

ПОСВЕЩАВАМЕ НА XIII КОНГРЕС НА
БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ

сценична редакция и

постановка — СТОЯН КАМБАРЕВ

сценография — ВИОЛЕТА РАДКОВА

музикално оформление — МИХАИЛ ШИШКОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868692

представлението води
Ефросина Григорова

текста следи
Роза Ячева

Действащи лица и изпълнители:

ТОМА БОЯНОВ

ГЕОРГИ СТЕФАНОВ

ДОРА, негова жена

МАРИНА ПРАШАНОВА

БОЯН, негов син

КОСЬО СТАНЕВ

ДЯДО БОЯН

МИНКО МИНКОВ

заслужил артист

БАБА ВЕЛИКА

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА

народна артистка

лауреат на Дим. награда

ТИНА, жена на Боян

ДАНИЕЛА ГОРАНОВА

АНА, стюардеса

БОЙКА ВЕЛКОВА

КЪНЕВ

ЛЮБОМИР ФЪРКОВ

ДИМАНОВ

ЦАКО ДАЧЕВ

заслужил артист

ЛЕЛЯ СЛАВКА

СТЕФКА СТЕФАНОВА

* * *

В часа преди да завали,
кой би могъл да ми помогне?
Останах жив, но вихър огнен
душата ми изпепели.

Така устроен е светът,
но вечно ли така ще бъде:
едни — да си вървят по пътя,
а други да прокарват път.

Настигат ме в задъхан час
старинно мъдрите съвети,
но в тая битка с часовете
докосвам бъдещето аз.

Докосвам утрешните дни,
преди да са изгрели още,
а в моите безсънни нощи
горят слънца, а не луни.

Вали . . И сякаш оглуша
душата ми и сякаш литна —
една добра и беззащитна,
от сняг помилвана душа.

П Е Т Ъ Р А Н А С Т А С О В

ЗА СЕБЕ СИ

Роден съм на 28 октомври 1942 г. в с. Марково, Пловдивски окръг. Учил съм в Марково, София, Москва. Понастоящем работя в Държавно издателство „Христо Г. Данов“. Издал съм стихосбирките: „Зимна нежност“ — 1968, „Тройно огледало“ — 1972, „Площад на хълма“ — 1977, „Както те обичам“ — 1982, „Единствено безсмъртие — любов“ — 1985 г. Пиеси: „Обещай ми светло минало“ — 1983, награда на VII Национален преглед на българската драма и театър, „ОТ СНЯГ ПОМИЛВАНА ДУША“ — 1985 г.

... И ЗА ТВОРБАТА СИ

Ние не разказваме конкретен случай от житейската практика, а анализираме проблемите на съвременността, анализираме основния проблем на нашето време — в името на какво живеем, в името на какво работим.

Нашата пиеса е опит да се изследва неразривното диалектическо единство между интимната и обществената същност на човека. Искаме да напомним, че личното щастие и обществената реализация са възможни само когато човекът е достоен за своето време, за развитието на социалистическото ни общество. Който си мисли, че това развитие е безконфликтно, се лъже. Ние разглеждаме конфликтите на развитието. Ние искаме да наложим на вниманието на зрителя не **ЧОВЕКА НА СЪЗЕРЦАНИЕТО**, а **ЧОВЕКА НА ДЕЙСТВИЕТО**.

Обществото ни, както никога досега, се нуждае от активно действаща личност — не от констатации, а от действие. Нашият герой се усложнява и става драматичен поради неспособността на останалите да се извисят до неговото историческо прозрение — ако останалите живеят и работят със скоростта на времето, той иска по-бързо от времето.

Целта ни е да го защитим и помилваме.

ЕВГЕНИЙ ЕВТУШЕНКО

„ДА НЕ БИ НЕЩО ДА СТАНЕ. . .“

Не изгрява всяка идея,
не всяко семе пробива асфалта.

По земната длан с юмрук
Архимед възвести като бог:

„Опорна точка ми дайте
да преобърна земята!“,
но от точката го лишиха:

„Да не би нещо да стане. . .“ —
„Да не би нещо да стане. . .“ —

в колелата на първия локомотив
поставяха пръти —

да го отбият от пътя му,
и в скалпела на хирурга се впиваха
грубите пръсти,

когато той първи разряза сърце —
живота да продължи.

„Да не би нещо да стане. . .“ — ситите морди
анатемосваха аероплана,

тръпката електрическа.
„Да не би нещо да стане. . .“ —

и „Майстора и Маргарита“
ние прочетохме с вас едва след двайсет години.

На скоросмъртницата сбогом да каже
за алкохолика е мъка голяма.

Но какво да се прави — в саламура
краставичката трябва да плава.

А има, ах, има алкохолици от страх —
категория специална.

Презастраховчици —
така да се каже.

На такива особи ръцете треперят —
сякаш пияни—заляни,

краченцата им се олюляват,
когато за подпис

им поднесат поеми и планове,
и стакана с вода го разливат,

досущ като заклети пиячи,
те — алкохолиците на страха,
рецидивистите на лъжата.

И в сюртука си официален,
от уж вредни приумици,

предпазващ своите съграждани
презастраховчикът
гонеше кибернетиката,
както се гони мракобесие или мистика,
и крадеше компютрите

от неродените наши деца.

И отхвърляйки новото,
тез майстори на отлагане,
непропусчане,
размахваха гневно своите печати:

„Това е безпрецедентно!“,
но забравяха те, че с износени пушки,
със въшки, гола и боса,

Октомврийската революция
е също безпрецедентна!

Навеки са безпрецедентни
Ленин и Маяковски.

Гагарин е безпрецедентен —
прегърнал земната шир.

Безпрецедентен по своята смелост
е мораториума на ядрените заряди —
матросовски подвиг в името на мира —
дело на моята страна.

Приветствувам времето,
когато по законите на балистиката
ще излязат от креслата си
всички, които все преповтарят:

„Да не би нещо да стане. . .“

Моя Родино, ти си велика,
изхвърли ги от кабинетите,

Нека се разтакават
по безпределните наши простори.

Когато молива, който зачерква,
презастраховчик държи,
зейва пропаст между червеното знаме и червения молив.
На своето знаме моята страна

не случайно изписа Сърпа и Чука,
а не страхливото:

„Да не би нещо да стане. . .!“

(В съкращения от в-к „Правда“, бр. 252 от 9 септември 1985 г.)

Главен художествен ръководител и директор
АТАНАС БОЯДЖИЕВ — театровед

Завеждащ литературно бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьори
СЛАВИ ШКАРОВ, заслужил артист
ДУШКО ДОБРЕВ
СТОЯН КАМБАРЕВ

Главен художник
ВИОЛЕТА РАДКОВА

Художник-проектант
ИВАН ПОПОВ

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници:

завеждащ постановъчна част — Петко Шопов, художник-изпълнители — Цанко Цанев и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Дора Ковачева, ръководител на художественото осветление — Георги Харалампиев, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър-майстор Минчо Рачев, тапицерско ателие — Тодорка Кирова, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Мария Бурова и Цоньо Казаков, железарско ателие — Искрен Мирчев, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Димитричка Тодорова, гардероб — Нели Желязкова.